

Racing Minutes – silniční Král Šumavy 2008, střední trasa

V obsáhlem příspěvku se ohlíží za kulturním silničním závodem Radim Skála (Scorpios 77).

Rok se s rokem sešel, resp. druhý zářijový víkend s druhým zářijovým víkendem, a s ním tradiční cyklistický svátek všech cyklistů hobíků jménem silniční Král Šumavy. Ono to "hobby" tak úplně neplatí, protože poslední dobou se jej pravidelně zúčastňují i jezdcí z profesionálním zázemím, ale to je jedno, nás ryzích amatérů jedoucích pro radost je tam pořád většina.

Vstává se ve 4:45, to je asi nejhorší zážitek dne, další špatné zjištění je, že venku prší. Snídaně se tak nese v ponurém duchu a nelze se ubránit pochmurným vzpomínkám na minulý ročník, který propršel celý prakticky od startu do cíle! Proč jen se na toho Krále musí to počasí takhle pobláznit, když předchozích zhruba čtrnáct dní bylo tak hezky? No nic, jsme už převlečení, předpověď slibuje snad jakés takés vylepšení v průběhu dne, tak jsme rozhodnutí vyrazit. Při nakládání kol pak dokonce zjišťujeme, že déšť ustal, což je první pozitivní zpráva dne. Ranní přesun z Hartmanic, kde spíme, do Klatov, kde je start závodu, probíhá podle stanoveného časového harmonogramu jedeme s Přemkem mým Formanem a relativně bez problémů, snad jen s drobnou technickou závadou na výfukovém potrubí, která ale kromě zvukového efektu a sníženého již tak nepřilís vysokého výkonu motoru nemá na průběh cesty žádný zásadní vliv. To už spíš stažené závozy u Nemilkova, ale naštěstí hradlař měl šikovné ruce a podařilo se mu šraňky vytáhnout ani ne minutu po průjezdu ranního motoráku.

V Klatovech u zimního stadionu, kde je odpoledne dojezd závodu, jsme tedy asi v 6:05 a do startu tak zbývá zhruba pětadvacet minut. Přemek, který má z loňska vjetou první startovní extra vlnu, ihned po převlečení a vydání kol z auta odjíždí směrem na klatovské Náměstí Míru, kde je start. Já se ještě chvíli placatím okolo auta, je překvapivě docela teplo, odhaduji to tak na 12 až 13°C, což je po ránu dobré, navíc je tu sucho, po dešti ani památky. Beru si návleky na ruce i na kolena, ale na boty mi to v tuto chvíli připadá zbytečné, tak si chci dát návleky aspoň do kapsy u dresu, nedaří se mi však srolovat je do nějaké rozumné ruličky, která by se do kapsy vešla. Start závodu se blíží, tak je po dvou marných pokusech trochu vztekle odhodím na podlahu auta, zamýkám a odjíždím na start. Kdybych jen věděl, kolikrát si na tento moment v průběhu závodu ještě vzpomenu! Cestou na start je ještě docela tma (zapínám dokonce ještě blikáčku), kterou umocňuji tmavé sluneční brýle. Nevidím opravdu skoro nic, a cestu příliš neusnadňuje ani čerstvě vyfrezovaná vozovka od stadionu dolů k náměstí, takže mám chvílemi co dělat, abych si neustlal ještě cestou na start. Dobrá věc se ale nakonec podařila a já přijíždím na Náměstí Míru přesně v okamžiku, kdy amplion ohlašuje tři minuty do startu. Zase tolik lidí jako na MTB Králi tady ale není, dav dokonce nejde ani za první roh, tak se řadím co nejvíc dopředu to jde, ještě si беру tabletku rychlé energie, kterou si poklidně cucám, a do toho je ohlášena poslední minuta do startu. Bum! Je odstartováno a peloton se dává pomalu do pohybu, nějaký nadšenec si dokonce krátce po výstřelu ustele ještě na kostkách před výjezdem z náměstí, takže již tak pomalý pohyb se ještě zpomalí. Startovní čipový koberec na počátku výjezdu z náměstí tak protínám přesně 59s po výstřelu.

Po startu se snažím propracovat co nejvíc dopředu a po chvílice ostré jízdy se mi skutečně daří dostat se až na konec první hlavní skupiny. Dál dopředu už to ale moc nejde, jede se docela svižně a pohled na dva borce, kteří to zřejmě také zkoušeli a teď se pomalu sbírají ze země kousek přede mnou, nabádá k opatrnosti. Pády, to je vůbec fenomén dnešního závodu. Během úvodní

části není snad úseku delšího pěti kilometrů, kdyby se někdo nezvedal ze země nebo pangejtu. Celkem věrně to dokresluje následující situace: v protisměru se objevuje červená Fabia, nejede, spořádaně stojí u krajnice a čeká, až všichni projedou. "Bacha, auto!", ozývají se hlasy jezdců přede mnou. Prásk! Bacha, pád!!! Prásk!!! A stojíme na místě. Auto a zvedající se těla zcela znemožňují další jízdu. A takto se zastavuje nebo téměř zastavuje ještě asi třikrát. Jednou je obětí pádu dokonce žena, je to dnes skutečně nějak nezvykle nervózní. Není tedy divu, že čelo pelotonu, které není pády nijak zatěžováno, se poměrně rychle vzdaluje. První kopec nad Chlístov absolvuji ještě v hlavní skupině, další stoupání nad Velhartice už ale hlavní balík řádně roztrhá. Dorazím sice díru před sebou k nejbližší skupince, ta má však před sebou další menší díru na další také již odtrženou skupinu, takže kolem Velhartic frčíme dolů 74 km/h s cílem dohnat ty před námi. Vezu se pěkně v závětrří, na konci klesání pak vyřáším dopředu a spurem na skoro 100% výkonu se dotahuji do další skupiny. Na začátku serpentiny do Chotěšova ještě dokonce zahlédnu pořadatelský zaváděcí vůz a za ním čelo závodu, mohou být tak o minutu přede mnou. A to je také dnes naposled, co čelo takto zblízka vidím. To ale tolik nevidím, co je však více nepřijemné, že se dost kazí počasí. Je tu dost chladno a taky mokro a mlha. Ve stoupání předjedu pár lidí a poodskočím tak do území nikoho, před sebou i kvůli stále houstnoucí mlze už nikoho nevidím. Potom silnice začíná zase klesat, a tak na mokru před nebezpečným sjezdem přes Kunkovice po úzkém a rozbitém asfaltu trochu zvolňuji. Při nájezdu na státovku od Železné Rudy mne dojíždí dvojice jezdců, jedním z nich je borec se startovním číslem 614 v červeno krémovém dresu Triatlon Sport Stupno (Viktor Wendler alias Wiktor), se kterým od této chvíle strávíme většinu času na trati společně (ale to teď ještě ani jeden nevíme). Za moment nás pohlcuje asi pětičlenná skupina a v této formaci tak projíždíme Čachrovem a začínáme klesat kousek směrem zpátky ke Klatovům.

Čelo skupiny to žene dolů z kopce po mokřím asfaltu pěkně zostra a hned v první levotočivé serpentíně pod Čachrovem si přicházíme na své. První tři tam letí po hlavě a brzdí až na poslední chvíli, čímž dalším jezdcům za zády nechtěně zkracují reakční dobu na minimum. Já na čtvrté pozici ještě stíhám jakžtakž dobrzdít, za sebou však už slyším šustění zablokovaných kol po asfaltu, takže v momentě, kdy poklopím kolo do zatáčky, uslyším těsně za zády charakteristický chrastivý zvuk pokládajícího se kola s jezdcem, kteří těsně mjíejí mé zadní kolo a po tečně opouští zatáčku směrem ke svodidlům. Vzápětí zahlédnu, jak se ze škarpy přede mnou hrabe i s kolem nahoru jiný potlučený borec, který si podobný zážitek dopřál zjevně pár sekund před naším průjezdem. Co to jen ti lidé dnes vyvádějí? No bude to ještě zajímavé, říkám si při pomyšlení na mé pláště Schwalbe Stelvio a jejich nijak zvlášť skvělé jízdní vlastnosti na mokru. Cestou do Strážova však silnice pozvolna osychá a hned se dýchá o něco volněji. Zhruba v desetičlenné skupině přijíždíme pod další větší stoupání na Děpoltice a na prvním horizontu zahlédneme konec poměrně početné skupiny před námi. Kopec mě baví, vyřáším tedy dopředu, za mnou RiC (Richard Cvrkal) v dresu Vinohradských šlapek s číslem 68 a pak ještě jeden kluk, který mě dokonce předjíždí a začíná se sám dotahovat na skupinku před námi. Oproti prvotnímu záměru se nám to však i přes relativní dobrou délku stoupání nikomu nepodaří, takže se na kopci formujeme do stíhací skupinky, kromě těch dvou je tu ještě již zmíněná šesstičlenná a ještě jeden kluk. Začínáme jet stíhací jízdu, Děšenicemi, kde je první občerstvovačka, prolétneme v plné rychlosti bez přibrzdění a při nájezdu k vodní nádrži Nýrsko se konečně

dotahujeme do skupiny před námi. Stíhačka mi vzala dost sil a rovinka okolo přehrady je poměrně krátká, navíc většinou mírně do kopce, takže v momentě, kdy najíždíme do prvního hlavního stoupání dne na Špičák, nejsem ještě úplně ready. Čelo skupiny začíná navíc stoupání pěkně zostra, RIC v oranžovočerném dresu Vinohradských šlapek ještě stačí pronést něco jako "Konec zábavy, začíná dřina!" a pak už se ze sedel ozývá jen zrychlené dýchání a první náznaky sténání. Tempo je to skutečně velmi rychlé, nebo se mi to po předchozí stíhací jízdě aspoň zdá, vždycky mi to v tomto kopci docela jelo a teď najednou musím vynakládat veškeré úsilí, abych se udržel aspoň na konci skupiny. Je mi docela chladno, i když silnice je zrovna v tomto úseku po čase opět zcela suchá, a neprohráté svaly na nohou tak ukrutně bolí! Ještě si stačím všimnout, že je tu s námi i veterán pan Bartoníček jedoucí ještě v kožené páskové přilbě, tak to klobouk dolů! V momentě, kdy je mi snad v dosavadním průběhu závodu asi úplně nejhůř a začínám se pomalu smířovat s myšlenkou, že se ve skupině už asi déle neudržím, mě zachránil silničáři, část úseku stoupání je tady totiž vyfrezovaná, a tak tempo přece jen trochu polevuje a po chvíli už najíždíme do vrcholové rovinaté pasáže (vždycky mě překvapí, kde se tady v tom kopci ta rovinka vůbec bere), kde je to již dobré. Závěrečné stoupání k parkovišti na odbočce k Černému jezeru už je v pohodě, jsem tedy zachráněn a mohu využívat výhody jízdy v silné skupině, alespoň prozatím.

Při sjezdu do Železné Rudy se opět mění počasí a samozřejmě k horšímu. Dole ve městě je již pořádně mokro, což potvrzuje i stále větší množství vody odstříkující od kol. Při stoupání z města na Gerlovku již s úlevou zjišťuji, že se mi jede lépe, propadám se sice postupně až na předposlední místo ve skupině, ale s pocitem, že jedu tak na svých 80% a že když budu potřebovat, jsem schopen ještě o dost zrychlit, takže by mi skupina už odjet neměla. To na Špičáku jsem si tímto jistý opravdu nebyl. Ve stoupání má u krajnice jeden z jezdců doprovod s občerstvením, a když se mu podaří bezchybně vyměnit bidon s pitím a vzít si něco k jídlu, zazní skupinkou pochvalný hlas jednoho ze soupeřů: "Hmm, dobrá práce...". Cestou k odbočce na Gerlově Huti se skupinka již nijak zvlášť neroztrhala, takže jako kompaktní celek teď už odhadem asi třiceti lidí míříme houpavou silnicí směrem ke Skelné. Jede se docela svižně, což dosvědčuje i kamion se dřevem, který se za námi již několik minut táhne a zatím nijak neprojevuje žádnou nevoli ani ambice k předjíždění. Naštěstí! Co je však stále horší, je počasí. Mlha již je skutečně tak hustá, že by se asi dala krájet, ochladilo se odhadem tak na 5°C, zima napadá zejména prsty u nohou a chodidla, ó kde že jste moje návleky? Proč jen jsem si vás ráno nevzal a nechal vás v autě? V duchu je teď odprošuji, ale to už mi není vůbec nic platné. Za trest teď už skoro necítím nohy, už ani žádné brnění, jen tupý pocit neskutečného mrtvolného chladu! Přes brýle také není skoro vidět, ale nechávám si je, pořád lepší, než zrnka písku v očích. V každém případě se jen těžko mohu ubránit loňským pocitům, když jsem za velmi podobného počasí vzdal na Skelné, což je místo, které budeme míjet asi za dva kilometry. Zima je mi čím dál větší, ale tentokrát mne ukazatel "Hartmanice 5" (tam je "moje" postýlka a můj spacáček) zlomit nedokáže. Na rozdíl od loňska tedy pokračuji na Skelné dál, ale s vědomím, že budu asi muset slevit ze svých původních plánů a zvolit nakonec střední, "jen" 200 km dlouhou trasu. A do toho začíná teď už opravdu hustě pršet, což mě v mém rozhodnutí ještě utvrzuje. Blížíme se k další cyklistické atrakci zvané Prášílské kostky, což jsou klasické dlažky, ale poskládané a zubem času nahlodené takovým způsobem, že jízda po nich je skutečný oříšek. "A je to tady!", křičí kdosi vedle mě, když se

čtyřicítkou snášíme z kopce na začátek dlážděného úseku. Pak už je to jen jedno velké "DRNC". Kolo pod úderý dlažek zvoní a já zkouším laciný trik otázku: Nevymění někdo svůj karbon za můj dural? Jenže nikdo překvapivě nechce. Síla skupiny se ale projevuje i tady, nikomu se totiž nechce jen tak zadarmo odpadnout z dobře spolupracující skupiny, a tak se po těch šilených dlažkách řítíme dál třicítkou a skupina se trhá jen minimálně, i když zřetelně. V Prášílech je vpředu odskočená malá skupinka čtyř jezdců, pak další dva a já, pak zbytek. Zatáčka na návsi je hlídána pořadatelí. Najíždím do ní vnitřní stopou, protože na vnějšku ji kroutí jeden ze soupeřů. "Bacha, máš tam auto!", volá na mě jeden z pořadatelů. "Vidím!", odpovídám a v duchu dodávám: "A co má bejt, vždyť stejně stojí?". Pak přichází na řadu úsek zvaný "Prášilské kostky II.", není tak dlouhý ani tak roztáhlý, ale zase je výrazně do kopečka. Rozhoduji se předjet ty dva před sebou a dotáhnout se na čtveřičku jedoucí asi pětadvacet metrů před námi. Zvedám se ze sedla, avšak hned při prvním silném záběru vytrhávám nohu z pedálu a padám obkročmo na horní rámovou trubku (naštěstí víc na levé stehno než na ... no na střed), zatímco nohama se odrazím od země jako na dřevě. Fakt asi úžasný pohled. S bolestivým "Auuu!" se zavakávám zpět do pedálů a vydávám se opět dobít zpět ztracené pozice. Nakonec ve dvojici skupinku před námi přece jen sjíždíme a poté i ostatní, takže na Srní již jedeme zase všichni pěkně pohromadě asi v třiceti lidech. Chce se mi na malou a docela bych i něco pojedl, ale na zdejší velké občerstvovací stanici až asi na jednu dvě výjimky nikdo nezastavuje, tak pokračuji také dále.

Ve sjezdu ze Srní je mokro a zima. Skupina se roztáhne po kopci, vezu se za borcem, který Krále drtí na ještě ocelovém oči, žádný dural, žádný karbon, ale poctivá ocel. V nájezdu do ostré pravotočivé serpentiny jej však zrazují jeho pláště a on se poroučí k zemi. Nejdřív ve mně hrkne, protože už jsem v náklonu ve stejné stopě jako on, ale než se dostanu na jeho úroveň, je už odkluzaný o nějaký ten kousek dál směrem ke krajnici, takže jej bezpečně míjím. Zakrátko mě dojíždí a vypadá celkem v pohodě, jen potrahaná bílá otmávka na řídkách naznačuje, co se před chvílkou odehrálo. Za mostem na Čenkově Pile se celá skupina sjíždí postupně do jednoho balíku a údolím Otavy už jedeme opět jako jeden kompaktní celek. Je tady ale pěkná kosa a mokro, radši si ani moc nepokouším představit, jak to asi vypadá nahoře, kam za chvíli odbočuje dlouhá trasa. Já jsem již pevně rozhodnutý pro střední variantu, která skýtá přece jen mnohem větší jistotu přežití. V duchu odhaduji, kolik z nás asi projeví odvahu zatočit na další křižovatce doprava na dlouhou trasu, která pokračuje přes Svojiše zpět do srdce Šumavy na Zhůří, Horskou Kvildu a dál až na Borovou Ladu. Jaké je však moje překvapení, když rovně nás pokračuje jenom pět a všichni ostatní jedou skutečně vpravo na dlouhou! Tak to tedy poklona! Vzájemně se krátce zdravíme a loučíme a pokračujeme již jen v pětičlenné rovně na Rejštejnu, za kterým začíná stoupání do Kašperku.

Naše skupina je však poměrně vykovově nevyrovnaná, jsou tu dva borci, kteří se v té předchozí velké skupině hodně starali o tempo, a pak další dva, kteří se většinou jen vezli. To se v kopci ukazuje naplno, první dva nasazují tempo, snažím se jich držet a odjíždíme zbylým dvěma. Za velkým hotelem začínám ztrácet i já, ti dva jedou skutečně moc dobře, nemám na ně, tak trochu zvolňuji a na náměstí v Kašperských Horách vyjíždím poměrně na pohodu a víceméně v duchu hesla "Ve dvou se to lépe táhne" čekám na ty za sebou. První z nich mne dojíždí na konci Kašperku, druhý na začátku stoupání na sedlo Žlíbek. Cestou nahoru se několikrát protočíme na čele, ale není to žádné přehnané vysoké tempo,

před námi ani za námi nikdo v dohledu, tak proč se honit. Na vrcholu stoupání má ten první borec doprovod s občerstvením, ale na otázku "Co potřebuješ?" odpovídá poměrně překvapivě, že nic. "Já bych prosil jednu dubovou rakev!", pokouším se o trochu černého humoru, ale ani nevím, jestli je to pochopeno. Začínáme sjíždět do Nezdic, jedeme pěkně za sebou, já na druhé pozici. Blížíme se do poměrně nepřehledné zatáčky, když první jezdec začne gestikulovat "Pozor, zpomalte!". Tímto úsekem jedu úplně poprvé, všechny předchozí ročníky se motaly tady okolo toho místa, ale touto silnicí jsem ještě nejel, navíc tady v lese je stále mokro, takže poslušně sahám po brzdách a zpomaluji. Jaké je však moje překvapení, když první jezdec projíždí zatáčkou naplno bez jakéhokoliv zpomalení a postupně se nám čím dál víc vzdaluje. Navíc zatáčka není nakonec ani moc prudká, ani rozbíhá, tak si skoro říkám, jestli to od něj nebyla nějaká bouda. I když těžko říct, jaký mohl mít motiv k takovému nesmyslnému sólu úniku, spíš si asi jen prostě nebyl jistý, tak naznačoval, že bude sám zpomalovat, ale na poslední chvíli si to asi rozmyslel. Výsledkem však každopádně je, že má nyní před námi víc než stometrový náskok, který si udržuje i po průjezdu Nezdicemi. Ty se vyznačují jednou nepřijemnou zatáčkou, ve které kdo si nedá pozor a zachybuje, skončí ve zdi domu, ale tu naštěstí znám už z minulých ročníků, kdy jsme tudy sjížděli ze Šimanova. Na rovince za vesnicí nechávám pracovat spíše kolegu, sám si sahám do kapsy pro Carbonsack, rychlá energie se bude už za chvíli hodit, neboť Šimanov se blíží každým metrem. Na odbočce do obce Rozsedly dojíždíme konečně našeho sjezdaře, za vesnicí se však s touto dvojicí loučím, protože potřebuji "dutně vybočit", neboli nutně vymočit. A kde jinde by se toto mělo z taktického hlediska provést, než pod nejprudším stoupáním dne.

Zastavuji tedy u krajnice a sesedám z kola, k mému značnému překvapení však promrzlá chodidla vypovídají poslušnost, takže nejdříve značně zavravorám, až se musím chytit kola, abych neupadl. Po chvíli už ale stojím docela pevně a konám kyženou potřebu. Mezitím mě míjejí dva další soupeři, tak naskakuji na kolo s cílem je dohonit, ale moc se mi to nedaří. Vliv na to má i moje nepozornost, protože v obci Šimanov namísto krátkého klesání najíždím nejdříve omylem do vrat nějakého rekreačního areálu (cesta tam totiž vedla po rovině a mně se nechtělo moc klesat v očekávání toho, co má za chvíli přijít). Svůj omyl si ale naštěstí uvědomuji rychle, takže je z toho slabá půlminutka ztráty. Po chvíli míjím jiného močičího soupeřníka: "Každý gram dolů bude dobrý, co?", volám na něj. "Přesně tak!", dostává se mi odpovědi. Oba dobře víme, co přijde. A je to tady, míjím poslední chalupu a je tu zase ta stojka. Naštěstí i kvůli ní jsem si na kole nechal vzadu "alpskou" kazetu 12-27, takže si to pižlám na horních dvou lehkých převodech a nikam se neženou. Předě mnou v dohledu nikdo není, za mnou se pomalu přibližuje jedna čtyřčlenná skupinka, tak si jedu svoje tempo s cílem pošetřit co nejvíce sil, které budou jistě ještě potřeba. Tenhle kopec nemá moc rád, je takový necyklistický, větší část po úzké rozbíhané silnici přes vesnice mezi ploty domů a v závěru tahle stěna, která je ale atraktivní spíše pro diváky, nikoli pro závodníky, protože je příliš krátká na to, aby se v ní něco podstatného odehrálo. Vůbec mi není líto, že podle předběžných informací od organizátorů se tudy další tři roky nepojede. Špičák, Svojiše, Javorník, to jsou krásné spravedlivé kopce, tenhle ale ne, to jen taková divácká atrakce. Ale pořád lepší než úsek Rovná-Kochánov-Keple, ten už neměl se silniční cyklistikou vůbec nic společného, ještě že ho letos vypustili. No nic, pojďme zpátky k dění na trati, asi 150m pod vrcholem mne dojíždí a silovou jízdu předjíždí první z té skupinky, co byla pod stoupáním kdysi za mnou. Docela do toho pěkně

dupe říkám si, pak si ale všímám jeho kazety a uvědomuji si, že na jeho nejlépeř zafazeny převod odhadem tak 39x23 to prostě asi ani jinak jet nemůže. Otázka je, kolik ho to stojí sil. Vzápětí se na mne dotahuje ještě jeden borec, je to stará známá 614 – Wiktor, se kterým se známe už z ranní skupiny utvořené nad Čachrovem. Kde se vzal tu se vzal, asi to byl jeden z těch mála, co zastavovali na Srní pro občerstvení, a teď je opět tady. Na vrchol už je to ale jen nějakých 50m, byl těch úplně nejprudších (odhadem osmáctiprocentních) a jsou tu i nějakí diváci, i když mnohem méně než v předchozích letech, tak už se předjet z principu nenechám a držím si 614 v mírném spurtu za zády. Diváci jsou ale letos nějakí neteční, snad jen traťový regulovčik na samém vrcholu stoupání na nájezdu na hlavní projeví trochu uznání: "Hop hop, pěkně kluci!". V následujícím lesním úseku nás postupně dojíždí ještě další dva a formujeme se tak do pětičlenné skupinky. A aniž to zatím tušíme, dojedeme takto pospolu až do cíle, i když početně se tato skupina bude ještě měnit, nicméně její jádro je tímto pevně dáno. V obci Záluží nás dojíždí ještě jedna zajímavá postava, už jenom její uvedení do skupiny je přinejmenším zvláštní. Přihlíti se ze zadu nikým neočekávaná a aniž by zpomalil, aniž by si na chvíli oddechl v závětrí naší skupinky, což by jiný po sólu stihací jízde jistě uvítal, ale tenhle ne, okamžitě plynule přejíždí až na čelo skupiny, kde se zvedá ze sedla a odsputovává si na svém černém Kovaříkovi a celokarbonových kolech s vysokým ráfem dále několik metrů před skupinu, kde teprve zpomaluje. "Co to dělá?", ptám se jezdce před sebou. "To nic, to je Ježíš, on je takhle zvyklý jezdit!". "Aha", říkám si víceméně pro sebe, nicméně té předzvěsti bych podle jeho urostlé postavy a zarostlé tváře celkem i věřil. Sám ale nemá šanci uspět, takže už ve sjezdu do Sušice ho máme opět mezi námi a je nás šest.

V Sušici dojíždíme dalšího jezdce a pak ještě jednoho, takže je nás už osm. Mírně stoupající rovinkou do Dlouhé Vsi si jedeme celkem svižně, tak okolo 35 km/h, prostě první maká a ostatní se za ním vydýchávají. Poctivě se všichni střídáme dokola. Jedinou výjimkou je Ježíš, tedy ne že by nestřídal, ale při jeho přítomnosti na špicí roste tempo až k 45 km/h, takže za ním rázem bojujeme o přežití i při jízdě v háku! Vždycky když konečně odstřídá, tak si zhluboka oddechnu. V Dlouhé Vsi je další (dnes třetí) občerstvovačka, ale nikdo nevyvádá, že by chtěl zastavovat. Původně jsem tu chtěl stavět, ale nechce se mi jen tak opouštět tuto celkem pěkně jedoucí skupinu, tak nakonec jenom mírně zpomaluji a беру si za jízdy jeden banán. S banánem v ruce pak dospurtovávám čtyřicítkou zpět do skupiny, pak jej teprve loupu a ještě pořádně zadýcháný se snažím něco z něho pozřít. Dobrá věc se nakonec podařila, nezalknul jsem se, ani nepozvracel a pokračuji tedy ve skupině dále. Přejíždíme most přes Otavu a začínáme stoupat do Městečka, zatím jen lehce podle vody. Za vesnicí se silnice začíná trochu víc lámat do kopce, zrovna na mě vychází střídání, tak zkusím trochu podržet tempo a k mému překvapení se za mnou tvoří pěkná díra, soupeři neakceptují, tak to mě těší. Dojíždím jednoho osamoceneného jezdce před sebou, je to jeden z těch, co mě předjeli při mé močičí pauze pod Šimanovem, tak s ním prohodím pár slov a mimoděk trochu zvolňuji, skupina nás po chvíli dojíždí a je nás tedy už devět. Stoupání do Hartmanic mi svědčí, cítím se dobře a jsem to já, kdo určuje tempo skupiny. To v kopci vždycky potěší. Na začátku Hartmanic se stoupání ještě víc přitvrdí, tak mi to nedá a ještě trochu demonstruji svou sílu. Na náměstí tak přijíždím s mírným náskokem před ostatními a mám tak trochu času se aspoň v rychlosti pozdravit s dráhými polovičkami Přemka a Mišáka, které tu u autobusové zastávky čekají a hezky povzbuzují. Z Hartmanic nás čeká pohodový úsek do Petrovic, tady by byl nesmysl pokračovat sám, tak v

podstatě bez šlapání sjíždím z kopce dolů a čekám na své souputníky ze skupiny, až mne dojedou. Tak se také zanedlouho děje a do Petrovic si to již frčíme v pěkném tempu. Navíc už je i příjemné počasí, z oblohy na nás začíná vyukovat sluníčko a to se hned jede o mnoho lépe, nohy už nezebou, pohoda. Tedy až do Petrovic, kde na nás v záloze čeká další stojka. Krátká, ale prudká, na zhruba 160. km už většinu jezdců zcela jistě příliš nepotěší. Naštěstí ji znám z minula, tak vím, co mě čeká, pro jistotu to ještě hlásím i ostatním: "Teď bude pěkná stojka!". "Jo? A jak dlouhá?", zajímá se jeden ze spolujezdců. "To, co támhle za tou křižovatkou uvidíš před sebou, tak to je všechno, ale nebude to hezké pohled!", upozorňuji ho. Vzápětí projíždíme onou křižovatkou. "No to teda fakt ne!", kontruje spolujezdec, když se konečně zvědavě podívá před sebe. Stoupání je ostré, ale krátké, objevují se znovu na čele a společně ještě s jedním kolegou opět určujeme tempo. Za nás se navěšují další dva a to je signál i pro ostatní, aby pořádně zabrali. Je na nich úplně krásné vidět, jak za žádnou cenu nechťejí ze skupiny odpadnout, asi většinou už pěkně trpí, ale přesto vytvrzle šlapou do pedálů, jen aby nechtyl nějakou větší mezeru. Takže nahofe jsme opět v osmi, resp. v devíti, protože cestou jsme sebrali ještě jednoho odpadlíka. Krátkým sjezdkem se dostáváme do údolí a začínáme zatím jen mírně stoupat na Hlavňovice, kam přijíždíme opět pohromadě. Je tady další a zároveň poslední občerstvovací stanice, беру si za jízdy opět jeden banán, ale stačila by mi tak půlka, tak nabízím Ježíšovi, který jede momentálně vedle mě: "Hele, nechceš banán? Kousek!". "Díky ne, poblil bych sel!", zní jeho odpověď. Lehce se tedy zakusnu a přemyslím, co udělám se zbytkem. Nakonec to řeší jedno malé nečekané drncnutí kola o výmol, banán se láme a padá na zem, v ruce mi zůstává v podstatě už jen slupka, tak ji odhazuji ke krajnici a vyrazím za ostatními, kteří se neobčerstvovali a tím mi trochu poodjeli. Začíná poslední velké stoupání na Zámýši. Až do vesnice je to docela pohoda, postupně všechny předjíždím až na druhé místo, pak se řadím za prvního jezdce a vezu se za ním, přece jen si nejsem jistý, co tento kopec přesně obnáší a zda nás nečeká ještě nějaká zrada. Tu začínám tušit, když do vesnice se silnice dokonce láme mírně dolů. Samozřejmě ještě ve vsi se to obrátí zase nahoru, a to dost. Ale není to tak hrozné, v duchu jsem to čekal spíš horší, jednu si v poklidu na třetí čtvrté pozici, ale nohy už celkem bolí, aby to zase nevznělo jako nějaká úplná pohoda. Kopec to rozhodně je a tělo to dobře cítí. V závěru se pokouším spíš jen tak z hecu zase trochu zrychlit, jeden jezdec na to reaguje, takže chtít nechťe musí i ostatní. "A do hajzlu!", ozývá se ze zadu hlas jezdce, který si již žádné další zrychlení v kopci zjevně nepřál. Mě ale bolest v nohou také signalizuje únavu, tak se po pár záběrech rychle uklidňuji, což ostatní znavenými pohledy zjevně kvitují. Jediný, komu je to jedno, ze Ježíš, na 39x19 vstává ze sedla a mohutnými záběry mizí pomalu za horizontem. Ví Bůh, kam se touto sólo jízdou hodlá dostat. My objektivně uvažující ještě před horizontem zaujímáme své pozice ve formaci a pěkně ve skupině začínáme sjíždět zpátky k Velharticím, kde jsme už jednou ráno jeli. Je nás nyní přesně sedm, jako statečných.

I z kopce se ale jede svižně, což dokumentuje fakt, že když se chvilku zapomenu na posledním fleku a jezdec přede mnou si před zatáčkou přibrzdí trochu víc, než ostatní, chytáme hned oba několika metrovou díru a výhoda jízdy ve větrném zákrytu je rázem ta tam. Snažím se to dojet zase zpátky, ale displej tachometru ukazuje 62 km/h a ani na můj nejtěžší převod 53x12 se mi nedaří zpět do skupiny dotáhnout. Teprve až když skupina trochu zpomaluje při průjezdu křižovatkou (mimořádně skvěle pořádkem zajištěnou, díky!), daří se mi dotáhnout zpět a zjišťuji, že jsme

se ještě rozrostli o dalšího člena. Kolegové za mnou se to daří až při nájezdu do opravdu posledního delšího kopce za Velharticemi. Někd sice právě podotýká, že to už se za kopec ani nemůže považovat, avšak my, co si ještě dobře pamatujeme, jak jsme tu ráno v opačném směru valili hodně přes sedmdesát, víme své. Nicméně tento kopec už vyjíždíme celkem na pohodu, tady už nemá moc cenu útočit a trhat se, protože na následujících rovinatějších pasážích bude určitě silnější jedna velká spolupracující skupina, než třeba čtyři samostatné dvojčky. Jediný Ježíš stále ještě plovává pár metrů před námi, ale teď už rychle vadne, takže to netrvá dlouho a je opět mezi námi.

Sjezd z velhartického kopce je okořeněn o jeden zajímavý zážitek. Jedu za jezdcem se startovním číslem 138 (Aleš Havel) na krásném celokarbonovém stroji značky Prodoli, u kterého jsme si nicméně již dříve povšiml, že má uvolněný košík na spodní rámové trubce tak, že i při pomalé jízdě do kopce se mu láhev v košíku mírně pohybovala sem a tam. Nyní se to jezdcí stává osudným, neboť vibrace způsobených uvolněným košíkem se po chvíli začnou přenášet do celého rámu, takže za chvíli má kluk plné ruce práce udržet kolo v přímém směru, začíná kličkovat po silnici a to jedeme prosím přes 70 km/h! Člověk by skoro řekl, že to ani není možné, ale koukám se na to přímo z několika málo centimetrů, taková banalita a co všechno to může způsobit! Ve chvíli, kdy už to začíná vypadat opravdu špatně, jezdec v poslední chvíli sahá po brzdách, čímž si sice zachraňuje kůži, ale zase tím k jeho velké škodě okamžitě odpadá ze skupiny, ve které chtěl sám určitě ještě vydržet co nejdéle. Smůla.

Před Stržiteží se silnice mírně zvedne a my odbočujeme doleva podél nádraží, upalujeme mírně z kopečka, esičkem podjíždíme pod viaduktem trať a je tu poslední vlnka, opravdu poslední kopeček na cestě do Klatov! A ten už nás neroztrhá. Projíždíme obcí Podolí a na nájezdu na hlavní před Běšinami se mezi námi dokonce zjevuje onen jezdec na karbonovém Prodoli, tak ten si ji tedy musel prásknout opravdu neskutečně! Projíždíme Běšinami a při nájezdu na státní do Klatov se ptám regulovčička "Kolik máme ztrátu?". "Asi pětáct minut.", odpovídá. "Tak to ještě dojedem!", říkám k pobavení všech, protože je jasné, že kdo tudy projel před půl hodinou, je už dávno v cíli.

Následuje několika kilometrová rovinka, na které se naše skupina rozjíždí opravdu ke skvělému tempu, které se pohybuje mezi 35 až 38km/h po rovině, z kopce ještě více. Jsem trochu v nevhodě, že při přeskupování pozic při najíždění na hlavní jsem se dostal přímo za Ježíše, takže v momentě, kdy se na něj dostává řada na špičce, jede okamžitě k 45 km/h, musím za ním jet se spodním úchopem řídítek a téměř naplno, abych ho vůbec uvisel. V momentě, kdy Ježíš odstupuje ze špičky, je mým hlavním zájmem plynulé zpomalení tak na 35 km/h a následně rychlé odstředování. Hlavně následně úspěšně zalovit, říkám si! Málem se mi to ale nepovedlo a musím stahovat asi dvoumetrovou díru. Uff, podařilo se, ale o fous, svištíme už zase nějakých 38 km/h, takže zapomenout se hloupě vzadu a už se se to také nemusí podařit dojet! Na dalšího odstředivějšího jezdce si připravuji takovou malou lest a dělám mu před sebou "kamarádsky" místo, aby se tak dostal za Ježíše on, jenže chlapík to prokoukne celkem rychle a pravi: "Kdepak, v kopci jsi nám vyprávěl, tak se teď snaž!", a řadí se hezky za mě. Stále v rychlém tempu projíždíme postupně Radinovy, Vrhavč i Malou Vísku a pomalu se blížíme na Luby, což už je v podstatě předměstí Klatov. Ano, jsme zase zpět tam, odkud jsme ráno vyjeli. Docela se divím, že jsme při velmi slušné práci všech lidí ve skupině už nikoho dalšího nedojeli, ale jezdci před námi asi holt měli velký náskok.

Projíždíme Klatovy, nejprve přes kruhák okolo nového Lidlu, pak pod viaduktem u nádraží a začínáme dnes už skutečně naposledy stoupat směrem k cíli u zimního stadionu, který však ještě není vidět. Teď už se nejede nijak rychle, všichni zjevně čekají na závěrečný finiš. Nejvíc asi Ježíš, který již dříve svou silovou jízdou ukázal, že pokud někdo z nás má nějaké spurterské ambice, pak je to právě on. Teď se ptá jednoho ze spolujezdců, kdeže je přesně ten cíl. "Teď ještě vyjedeme támhle na ten roh k závorám, pak zatočíme doprava a tam už to uvidíš!", odpovídá mu chlapík. A skutečně, v momentě, kdy u závor zatočíme do poslední zvednuté rovinky směrem do cíle, zvedá se Ježíš ze sedla a mohutnými záběry nenechává nikoho na pochybách, kdo si z naší skupiny odnese pomyslný vavřík. Rychlostí atakující určitě 40 km/h se nám velmi rychle vzdaluje, my jedeme sotva něco málo přes dvacet. "Myslím, že už to uvidíš!", komentuje lakonicky celou situaci jeden ze spolujezdců. No a teď je pomalu řada i na nás, jde jen o to, kdo to první nevydrží a začne to rozjíždět, protože spurt po 200km je v našem amatérském podání vždycky až komicky zajímavý. V podstatě jde jen o to správné načasování tak, aby křeče přišly pokud možno až za cílem. A je to tady, jeden z nás nevydržel a začíná se valit vpřed. Na můj vkus příliš brzy, cíl je ještě tak 200m v kopci před námi, ale většina z nás jde do toho srdcem, takže se zvedáme ze sedel a snažíme se ze svalů vymolovat poslední zbytky energie. Držím si pomyslné třetí místo ve formaci, ale cítím, že rychle vadnu, jeden soupeř mě bere zprava (je to právě 614, se kterým jsem dnes ujel v přímém kontaktu odhadem přes 150 km), nicméně asi dvacet metrů před páskou ještě úplně zvdane ten, co spurt rozjížděl, tak se dostávám alespoň před něj. Na cílovém koberci to udělá "píípíp" a mám to zase pro jednou za sebou. Poplácám se ještě s několika kolegy soupeři po ramenou, jak jsme si to pěkně rozdali, a odeberám se ke stolečku s iontovými nápoji. Sluníčko klatovské ulice zaplavuje svými paprsky a najednou je zase krásné na světě. Do toho mi přichází sms s informací o čase a umístění. Říká, že dnešních 200 km (i když cyklocomputer mi ukazuje jen 192 km) jsem zvládl v čase 6:32:16,5h se ztrátou na vítěze něco málo přes 38 minut, a že jsem obsadil celkovou 34. příčku, a to je dokonce lepší výsledek, než jsem sám čekal. Zvláště potěšující je, že prvních 50 jezdců z této střední trasy by mělo mít v příštím ročníku zajištěn start z první vlny, tak to také potěší. Zkrátka, letos spokojenost po všech stránkách. Navzdory škaredému počasí ve střední části, mně tentokrát až do cíle neopustila ta správná závodní bojovná nálada a užil jsem si to jak se patří se vším všudy!

A co říci závěrem? Snad jen že kdo letos nebyl, nenechá si doufám tento cyklistický svátek ujít v roce příštím!

Radim Skála (Scorpios 77)

Kompletní propozice, výsledky, fotogalerie atd. na:

http://www.authorkralsumavy.cz/triatlon/frame_top.asp?typ=ROAD

http://www.championchip.cz/cze/index.php?StatV_yber=CZE

www.roadcycling.cz

P.S.

Večerní sauna byla také úžasná, už dlouho se mi takhle spokojeně neusínalo...